

Arrest

nr. 212 785 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. EL KHOURY, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 17 september 2018, verklaren er zich op 18 september 2018 vluchteling.

1.2. Op 30 oktober 2018 werd door de commissaris-generaal twee beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per drager op dezelfde dag aan verzoeksters werden betekend.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.2.1. Ten aanzien van O.T.A.P.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Maracay (staat Aragua) en beschikt u over de Venezolaanse nationaliteit. Eind 2017 was uw echtgenoot A.C.E.N. samen met zijn broer aanwezig op een vreedzame betoging in de buurt van jullie huis, toen hij door colectivos of agenten werd beroofd van zijn documenten. Ook de documenten van uw schoonbroer, zo vermoedt u, werden toen van hem afgenomen. Ongeveer een maand later, midden januari 2018, kwamen uw echtgenoot en zijn broer thuis aan (jullie waren immers bureu) toen ze werden overvallen door bendeleden van de bende 'Tren de Aragua,' die over hun gegevens beschikten en hen afpersten. Hierna werden uw echtgenoot en zijn broer constant bedreigd en afgeperst. U besloot met uw echtgenoot bij uw vader in te trekken, uw schoonbroer vertrok met zijn echtgenote A.B.S.J. (O.V. 8.707.498) naar haar familie in Carabobo. De bedreigingen bleven evenwel duren en uw echtgenoot en zijn broer besloten Venezuela te verlaten en reisden in februari 2018 naar Spanje, waar ze een verzoek om internationale bescherming indienden. Na het vertrek van de broers bleef het een tijd rustig, maar na enkele maanden ontving uw schoonzus een sms waarin ze werd bedreigd en waaruit bleek dat jullie belagers wisten waar jullie verbleven. In diezelfde periode werd er op de school van uw zoon door vreemden naar hem gevraagd. U besloot dat jullie niet langer veilig waren in Venezuela en op 17 september 2018 verliet u samen met uw schoonzus en haar kinderen Venezuela, met de bedoeling jullie echtgenoten in Spanje te vervoegen. Op de luchthaven van Zaventem werden jullie tegengehouden omdat jullie reismotieven niet helder waren en werd er besloten jullie terug te drijven. Jullie werden overgeplaatst naar een terugkeerwoning voor gezinnen, waar u op 18 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. U wenst niet naar Venezuela terug te keren uit vrees dat uw leven en dat van uw kind in gevaar is door de bende die jullie afperst en bedreigt. Voorts gaf u aan Venezuela te hebben verlaten omwille van de algemene veiligheidssituatie en het heersende tekort aan voedsel en geneesmiddelen.

Ter staving van uw verzoek en/of identiteit legde u de volgende documenten neer: kopies van uw paspoort en het paspoort van uw zoon, beiden uitgereikt op 30-11-2015; een kopie van uw Venezolaanse identiteitskaart, uitgereikt op 11-8-2011; een kopie van het Venezolaans paspoort van uw echtgenoot, uitgereikt op 20-3-2015; documenten van de Spaanse asielinstanties betreffende het verzoek om internationale bescherming ingediend door uw echtgenoot in Spanje; een door u geschreven brief gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin u verzoekt in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen en aldaar herenigd te worden met uw echtgenoot, d.d. 2-10-2018; een brief van uw advocaat waarin verzocht wordt een Dublinprocedure op te starten zodat u in Spanje uw echtgenoot kunt vervoegen, d.d. 20-9-2018; en een door u getekende attest van Nansen the Belgian Refugee Council waarbij u het UNHCR en Nansen de autorisatie geeft uw dossier te behandelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

De vaststelling dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw reismotief – u beweerde bij aankomst als toerist naar Europa te zijn gekomen en verklaarde dat uw echtgenoot zich nog in Venezuela bevond – en het feit dat u bij aankomst in België over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Venezuela, niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo dient er gewezen te worden op verschillende flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw schoonzus, die jullie algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen asielmotieven volledig op de helling zetten.

Zo verklaarde u dat uw echtgenoot van zijn documenten beroofd werd door colectivos of politieagenten tijdens een vreedzame betoging. U stelde dat uw schoonbroer hierbij eveneens aanwezig was en dat hij evenzeer van zijn documenten werd beroofd.

Iets later voegde u hier aan toe niet zeker te zijn dat uw schoonbroer ook aanwezig was tijdens de betoging maar dat hij, indien hij aanwezig was, toen zeker ook van zijn documenten beroofd werd

(CGVS, p. 9-10, 12, 17). Het is evenwel opmerkelijk dat uw schoonzus verklaarde dat de broers samen naar de betoging gingen, dat zowel u als uw schoonzus hiervan op de hoogte waren maar dat uw schoonbroer van zijn documenten werd beroofd doordat zijn wagen werd opengebroken. Uw schoonzus voegde hier aan toe dat de documenten van uw echtgenoot mogelijks ook uit de wagen werden genomen (CGVS schoonzus, p. 3-5). Overigens stelde u dat uw echtgenoot nog maar één keer naar een dergelijke betoging was gegaan (CGVS, p. 11), daar waar uw schoonzus vermoedde dat uw echtgenoot al zeker 3-4 keer naar een betoging was gegaan (CGVS schoonzus, p. 3-4). Midden januari 2018, zo verklaarde u verder, werden jullie echtgenoten in hun wagen tegengehouden en bedreigd door de bende 'Tren de Aragua' (CGVS, p. 9). Het is evenwel opmerkelijk dat u duidelijk stelde dat de broers in de wagen van uw **echtgenoot** zaten toen dit gebeurde en dat de wagen zeker op naam van uw echtgenoot stond (CGVS, p. 13), daar waar uw schoonzus eveneens expliciet stelt dat de wagen ingeschreven stond op naam van **haar echtgenoot** (CGVS schoonzus, p. 6). Nadat hun belagers waren vertrokken, zo verklaarde u verder, kwam uw echtgenoot jullie huis binnen, waar u reeds was, waarna hij u vertelde wat er gebeurd was. U stelde duidelijk uw schoonzus diezelfde dag niet meer gezien te hebben (CGVS, p. 14). Uw schoonzus zelf stelde evenwel dat jullie samen buiten op de oprit stonden toen jullie echtgenoten thuiskwamen en dat zij jullie terplekke vertelden wat er gebeurd was (CGVS schoonzus, p. 7). De volgende dag, zo ging u verder, ging uw echtgenoot bij de politie melding doen van het incident. U stelde niet te weten of de broers samen gingen en of uw schoonbroer ook naar het politiekantoor ging (CGVS, p. 15). Uw schoonzus stelde evenwel dat de broers samen naar het politiekantoor gingen en voegde hier aan toe dat niet alleen zij daarvan op de hoogte was, maar u ook (CGVS schoonzus, p. 7). Hierna werden uw echtgenoot en zijn broer constant bedreigd. Zo stelde u dat ze minstens **twee dreigbrieven** ontvingen gemaakt uit krantenknipsels en dat ze per **sms** werden bedreigd (CGVS, p. 16, 18). U voegde hier aan toe dat uw echtgenoot **nooit** via een **telefoongesprek** werd bedreigd (CGVS, p. 18). Uit de verklaringen van uw schoonzus blijkt dan weer dat de broers constant **gebeld** werden en dat ze via die telefoongesprekken afgeperst en bedreigd werden (CGVS schoonzus, p. 4, 6, 8). Uw schoonzus stelde overigens dat de broers **nooit** sms'en ontvingen van hun belagers en dat ze ook **nooit** dreigbrieven ontvingen (CGVS schoonzus, p. 8, 9). Overigens stelde uw schoonzus dat jullie **allemaal aanwezig** waren toen uw echtgenoot op een dag **gebeld** werd door een bendelid, die overigens zei te bellen vanuit de gevangenis (CGVS, p. 9). Uzelf stelde niet alleen dat uw echtgenoot **nooit** gebeld werd, u verklaarde overigens geen weet te hebben dat uw echtgenoot ooit werd gecontacteerd vanuit de gevangenis (CGVS, p. 18-19). Na het vertrek van de broers, zo verklaarde u verder, ontving uw schoonzus een **sms** van jullie belagers (CGVS, p. 16, 20). Uw schoonzus zelf stelde evenwel dat ze eenmaal werd **gebeld** door jullie belagers maar dat ze **nooit** via sms werd gecontacteerd door hen (CGVS schoonzus, p. 8). Na deze laatste bedreiging, zo stelde uw schoonzus tot slot, liet u uw zoon niet langer met de schoolbus naar school vertrekken maar bracht en haalde u hem zelf (CGVS schoonzus, p. 11). Uzelf stelde evenwel dat uw zoon ook na deze bedreiging nog steeds naar school ging met de schoolbus (CGVS, p. 19-20).

Bovenstaande elementen nopen ertoe dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen die de kern van uw asielrelaas vormen. U heeft dan ook niet aangetoond dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige

vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u over een universitair diploma HRM beschikt, dat u van 2016 tot 2016 als analist HRM voor Heinz gewerkt heeft en dat u ook hierna, tot aan uw vertrek uit Venezuela, als analist HRM voor een voedingsbedrijf werkte (CGVS, p. 5, 21). Uw echtgenoot had naast zijn vaste baan als verantwoordelijke onderhoud voor een bierbrouwerij, overigens de grootste bierbrouwerij van Venezuela, samen met zijn vader en broer een eigen transportbedrijf en beschikte over meerdere vrachtwagens en wagens (CGVS, p. 6, 21). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw zoon naar een school ging die half privé was en waarvan u, buiten de gesubsidieerde helft, een groot deel zelf moest betalen (CGVS, p. 22).

Tot slot beschikte u, al dan niet met hulp van uw familie, over de financiële middelen om met uw zoon naar Europa te reizen (Verklaring DVZ d.d. 24-9-2018, vraag 30). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenschappelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard. Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg blijkt uit het administratieve dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Uw documenten zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De kopies van uw paspoort, alsook het paspoort van uw echtgenoot en uw zoon en uw identiteitskaart, staven louter jullie identiteit en nationaliteit, die hier niet ter discussie staan. De documenten van de Spaanse asielinstanties, evenals de door u geschreven brief en de brief van uw advocaat betreffende de Dublinprocedure tonen aan dat uw echtgenoot in Spanje een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat uw advocaat een verzoek tot het opstarten van een Dublinprocedure heeft ingediend, meer niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2.2. Ten aanzien van A.B.S.J.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Maracay (staat Aragua) en beschikt u over de Venezolaanse nationaliteit. In november 2017 was uw echtgenoot A.C.L.A. samen met zijn broer aanwezig op een vreedzame betoging in de buurt van jullie huis, toen er in zijn wagen werd ingebroken en zijn documenten werden gestolen. In januari 2018, kwamen uw echtgenoot en zijn broer thuis aan (jullie waren immers burens) toen ze werden overvallen door bendeleden van de bende ‘Tren de Aragua,’ die over hun gegevens beschikten en hen afpersten. Hierna werden uw echtgenoot en zijn broer constant bedreigd en afgeperst. U besloot met uw echtgenoot bij uw familie in Carabobo in te trekken, uw schoonbroer verhuisde met zijn echtgenote O.T.A.P. (O.V. 8.707.496) naar haar vader in een andere wijk van Maracay. De bedreigingen bleven evenwel duren en uw echtgenoot en zijn broer besloten Venezuela te verlaten en reisden in februari 2018 naar Spanje, waar ze een verzoek om internationale bescherming indienden. Na het vertrek van de broers bleef het een tijd rustig, maar na enkele maanden werd u door jullie belagers gebeld en bedreigd en bleek dat ze wisten waar jullie verbleven.

In diezelfde periode werd er op de school van de zoon van uw schoonzus door vreemden naar hem gevraagd. U besloot dat jullie niet langer veilig waren in Venezuela en op 17 september 2018 verliet u samen met uw schoonzus Venezuela, met de bedoeling jullie echtgenoten in Spanje te vervoegen. Op de luchthaven van Zaventem werden jullie tegengehouden omdat jullie reisintenties niet helder waren

en werd er besloten jullie terug te drijven. Jullie werden overgeplaatst naar een terugkeerwoning voor gezinnen, waar u op 18 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. U wenst niet naar Venezuela terug te keren uit vrees dat uw leven en dat van uw kinderen in gevaar is door de bende die jullie afperst en bedreigt. Voorts gaf u aan Venezuela te hebben verlaten omwille van de algemene veiligheidssituatie en het heersende tekort aan voedsel en geneesmiddelen.

Ter staving van uw verzoek en/of identiteit legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, uitgereikt op 7-5-2015 en de paspoorten van uw kinderen, uitgereikt op 25-5-2015; een kopie van uw Venezolaanse identiteitskaart, uitgereikt op 24-5-2016; een kopie van het Venezolaans paspoort van uw echtgenoot, uitgereikt op 13-7-2015; een kopie van de Venezolaanse identiteitskaart van uw echtgenoot, uitgereikt op 22-5-2015; geboorteaktes van uw kinderen; een kopie van uw samenwoningscontract; documenten van de Spaanse asielinstanties betreffende het verzoek om internationale bescherming ingediend door uw echtgenoot in Spanje; een door u geschreven brief gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin u verzoekt in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen en aldaar herenigd te worden met uw echtgenoot, d.d. 2-10-2018; een brief van uw advocaat waarin verzocht wordt een Dublinprocedure op te starten zodat u in Spanje uw echtgenoot kunt vervoegen, d.d. 20-9-2018; en een door u getekende attest van Nansen the Belgian Refugee Council waarbij u het UNHCR en Nansen de autorisatie geeft uw dossier te behandelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

De vaststelling dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw reismotief – u beweerde bij aankomst als toerist naar Europa te zijn gekomen en verklaarde dat uw echtgenoot zich nog in Venezuela bevond – en het feit dat u bij aankomst in België over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die terzake door uw schoonzus O.T.A.P. werden uiteengezet. In het kader van haar verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“[...]”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt.

Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u gestudeerd heeft en dat u vervolgens gewerkt heeft, zowel in de sector HRM als in de verkoop (CGVS, p. 3). Uw echtgenoot had samen met zijn vader en broer een eigen transportbedrijf en beschikte over meerdere vrachtwagens en wagens (CGVS, p. 8; CGVS schoonzus, p. 6, 21). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw kinderen in Venezuela naar een privéschool gingen (CGVS, p. 10). Tot slot beschikte u, al dan niet met hulp van uw familie, over de financiële middelen om met uw kinderen naar Europa te reizen (Verklaring DVZ d.d. 24-9-2018, vraag 30). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard. Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg blijkt uit het administratieve dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Uw documenten zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De kopies van de paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes en het samenlevingscontract, staven louter jullie identiteit, nationaliteit en burgerlijke statuut, die hier niet ter discussie staan. De documenten van de Spaanse asielinstanties, evenals de door u geschreven brief en de brief van uw advocaat betreffende de Dublinprocedure tonen aan dat uw echtgenoot in Spanje een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat uw advocaat een verzoek tot het opstarten van een Dublinprocedure heeft ingediend, meer niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroepen verzoeksters zich op een appreciatiefout, alsook op de schending van artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen” en van “het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt”.

Verzoeksters betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeksters vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeksters voegen bij hun verzoekschrift de volgende stukken: vier rapporten inzake de situatie in Venezuela (stukken 3-6), het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 7) en een persartikel (stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeksters voeren aan dat zowel hun echtgenoten als zichzelf werden bedreigd door bendeleden. In de bestreden beslissingen wordt verzoeksters de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zij op meerdere punten, die raken aan de kern van hun vluchtrelaas, tegenstrijdige verklaringen aflegden. Tevens motiveert de commissaris-generaal dat de door verzoeksters voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de eerdere vaststellingen inzake hun vluchtrelaas niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeksters er in hun verzoekschrift niet in slagen op de hiervoor vermelde motieven uit de bestreden beslissingen een ander licht te werpen. Zij komen immers niet verder dan het herhalen van en volharden in hun reeds afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

In de bestreden beslissingen worden immers op pertinente en terechte wijze meerdere tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeksters onderling vastgesteld:

“Er dient immers vastgesteld te worden dat u de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Venezuela, niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo dient er gewezen te worden op verschillende flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw schoonzus, die jullie algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door jullie ingeroepen asielmotieven volledig op de helling zetten.

Zo verklaarde u dat uw echtgenoot van zijn documenten beroofd werd door colectivos of politieagenten tijdens een vreedzame betoging. U stelde dat uw schoonbroer hierbij eveneens aanwezig was en dat hij evenzeer van zijn documenten werd beroofd. Iets later voegde u hier aan toe niet zeker te zijn dat uw schoonbroer ook aanwezig was tijdens de betoging maar dat hij, indien hij aanwezig was, toen zeker ook van zijn documenten beroofd werd (CGVS, p. 9-10, 12, 17). Het is evenwel opmerkelijk dat uw schoonzus verklaarde dat de broers samen naar de betoging gingen, dat zowel u als uw schoonzus hiervan op de hoogte waren maar dat uw schoonbroer van zijn documenten werd beroofd doordat zijn wagen werd opengebroken. Uw schoonzus voegde hier aan toe dat de documenten van uw echtgenoot mogelijks ook uit de wagen werden genomen (CGVS schoonzus, p. 3-5). Overigens stelde u dat uw echtgenoot nog maar één keer naar een dergelijke betoging was gegaan (CGVS, p. 11), daar waar uw schoonzus vermoedde dat uw echtgenoot al zeker 3-4 keer naar een betoging was gegaan (CGVS schoonzus, p. 3-4). Midden januari 2018, zo verklaarde u verder, werden jullie echtgenoten in hun wagen tegengehouden en bedreigd door de bende ‘Tren de Aragua’ (CGVS, p. 9).

Het is evenwel opmerkelijk dat u duidelijk stelde dat de broers in de wagen van uw echtgenoot zaten toen dit gebeurde en dat de wagen zeker op naam van uw echtgenoot stond (CGVS, p. 13), daar waar uw schoonzus eveneens expliciet stelt dat de wagen ingeschreven stond op naam van haar echtgenoot (CGVS schoonzus, p. 6). Nadat hun belagers waren vertrokken, zo verklaarde u verder, kwam uw echtgenoot jullie huis binnen, waar u reeds was, waarna hij u vertelde wat er gebeurd was. U

stelde duidelijk uw schoonzus diezelfde dag niet meer gezien te hebben (CGVS, p. 14). Uw schoonzus zelf stelde evenwel dat jullie samen buiten op de oprit stonden toen jullie echtgenoten thuiskwamen en dat zij jullie terplekke vertelden wat er gebeurd was (CGVS schoonzus, p. 7). De volgende dag, zo ging u verder, ging uw echtgenoot bij de politie melding doen van het incident. U stelde niet te weten of de broers samen gingen en of uw schoonbroer ook naar het politiekantoor ging (CGVS, p. 15). Uw schoonzus stelde evenwel dat de broers samen naar het politiekantoor gingen en voegde hier aan toe dat niet alleen zij daarvan op de hoogte was, maar u ook (CGVS schoonzus, p. 7). Hierna werden uw echtgenoot en zijn broer constant bedreigd. Zo stelde u dat ze minstens **twee dreigbrieven** ontvingen gemaakt uit krantenknipsels en dat ze per **sms** werden bedreigd (CGVS, p. 16, 18). U voegde hier aan toe dat uw echtgenoot **nooit** via een **telefoongesprek** werd bedreigd (CGVS, p. 18). Uit de verklaringen van uw schoonzus blijkt dan weer dat de broers constant **gebeld** werden en dat ze via die telefoongesprekken afgeperst en bedreigd werden (CGVS schoonzus, p. 4, 6, 8). Uw schoonzus stelde overigens dat de broers **nooit** sms'en ontvingen van hun belagers en dat ze ook **nooit** dreigbrieven ontvingen (CGVS schoonzus, p. 8, 9). Overigens stelde uw schoonzus dat jullie **allemaal aanwezig** waren toen uw echtgenoot op een dag **gebeld** werd door een bendelid, die overigens zei te bellen vanuit de gevangenis (CGVS, p. 9). Uzelf stelde niet alleen dat uw echtgenoot **nooit** gebeld werd, u verklaarde overigens geen weet te hebben dat uw echtgenoot ooit werd gecontacteerd vanuit de gevangenis (CGVS, p. 18-19). Na het vertrek van de broers, zo verklaarde u verder, ontving uw schoonzus een **sms** van jullie belagers (CGVS, p. 16, 20). Uw schoonzus zelf stelde evenwel dat ze eenmaal werd **gebeld** door jullie belagers maar dat ze **nooit** via sms werd gecontacteerd door hen (CGVS schoonzus, p. 8). Na deze laatste bedreiging, zo stelde uw schoonzus tot slot, liet u uw zoon niet langer met de schoolbus naar school vertrekken maar bracht en haalde u hem zelf (CGVS schoonzus, p. 11). Uzelf stelde evenwel dat uw zoon ook na deze bedreiging nog steeds naar school ging met de schoolbus (CGVS, p. 19-20).

Bovenstaande elementen nopen ertoe dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen die de kern van uw asielrelaas vormen. U heeft dan ook niet aangetoond dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie."

In hun verzoekschrift voeren verzoeksters dienaangaande geen enkel dienstig concreet en inhoudelijk verweer. Zij stellen dat er rekening mee moet worden gehouden dat hun verzoek om internationale bescherming bij voorrang wordt behandeld, dat zij aan de grens werden tegengehouden en dat zij zich wegens hun detentie in een kwetsbare positie bevinden. Verzoeksters laten evenwel na *in concreto* te duiden op welke wijze deze omstandigheden op de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissingen volgens hen een ander licht zouden kunnen werpen. Daarenboven bevinden verzoeksters zich *in casu* niet langer in detentie. Immers, blijkens de informatie in het rechtsplegingsdossier (stuk 9) hebben verzoeksters de FITT-woning waarin zij verbleven op 14 november 2018 op onrechtmatige wijze verlaten en zijn zij vooralsnog nog steeds spoorloos. Bovendien kon verzoeksters' advocaat ter terechtzitting op de vraag of haar cliënten zich nog in België bevinden noch bevestigend, noch ontkennend antwoorden zodat niet kan worden uitgesloten dat verzoeksters ondertussen hun echtgenoten in Spanje hebben vervoegd. Verder dient vastgesteld dat beide verzoeksters op 5 oktober 2018 een persoonlijk onderhoud hadden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in aanwezigheid van een tolk Spaans. Eveneens blijkt dat verzoeksters zich in het Spaans konden uitdrukken in het kader van hun ondervraging aan de grens. Voorts laten verzoeksters eveneens na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze het feit dat hun verzoek om internationale bescherming op basis van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet bij voorrang werd behandeld een ander licht zou kunnen werpen op hun vluchtrelaas en/of op de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissingen.

Voor het overige komen verzoeksters in hun verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon. Verzoeksters dienen de door hen aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie volstaat hiertoe geenszins.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slagen verzoeksters er allerminst in de motieven in de bestreden beslissingen die nopen tot de weigering van de vluchtelingenstatus te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gezien het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen tevens terecht gesteld als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

De vaststelling dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw reismotief – u beweerde bij aankomst als toerist naar Europa te zijn gekomen en verklaarde dat uw echtgenoot zich nog in Venezuela bevond – en het feit dat u bij aankomst in België over onvoldoende bestaansmiddelen beschikte, rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters vluchtrelaas, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeksters dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeksters aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Voor zover verzoeksters zich in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de algemene situatie in Venezuela, dient vastgesteld dat de commissaris-generaal dienaangaande terecht motiveert als volgt in de bestreden beslissingen:

“Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om

internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting."

In dit kader kan echter vooreerst worden opgemerkt dat, zo verzoeksters zelf de mening toegedaan waren dat de problematische socio-economische situatie in Venezuela zou volstaan om in hun hoofde te besluiten tot het bestaan van een risico op ernstige schade, niet kan worden ingezien waarom zij het nodig achtten om volledig fictieve problemen en een verzonnen vrees voor vervolging (zie *supra*) uiteen te zetten. Verzoeksters slagen er niet in de voormelde motieven te ontcrachten. De informatie die zij bijbrengen en citeren omtrent de socio-economische situatie in Venezuela, ligt namelijk volledig in lijn met en doet op generlei wijze afbreuk aan de informatie die de commissaris-generaal in deze hanteerde (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Uit het geheel van de voorliggende informatie blijkt inderdaad dat de situatie in Venezuela wordt gekenmerkt door een crisis in de gezondheidszorg, problemen qua toegang tot voeding, hyperinflatie, een erbarmelijke economische en politieke toestand en een humanitaire crisis die vraagt om de aandacht van de internationale gemeenschap. Dit alles neemt echter niet weg dat verzoeksters ook vandaag nog steeds enig verband met hun persoon moeten aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele dreiging vereist.

Verzoeksters tonen echter niet aan dat hun persoonlijke situatie van zulke aard zou zijn dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk in mensonwaardige omstandigheden zouden terechtkomen en aldaar niet in hun basisbehoeften zouden kunnen voldoen. Te dezen wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

"Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u over een universitair diploma HRM beschikt, dat u van 2016 tot 2016 als analist HRM voor Heinz gewerkt heeft en dat u ook hierna, tot aan uw vertrek uit Venezuela, als analist HRM voor een voedingsbedrijf werkte (CGVS, p. 5, 21). Uw echtgenoot had naast zijn vaste baan als verantwoordelijke onderhoud voor een bierbrouwerij, overigens de grootste bierbrouwerij van Venezuela, samen met zijn vader en broer een eigen transportbedrijf en beschikte over meerdere vrachtwagens en wagens (CGVS, p. 6, 21). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw zoon naar

een school ging die half privé was en waarvan u, buiten de gesubsidieerde helft, een groot deel zelf moest betalen (CGVS, p. 22). Tot slot beschikte u, al dan niet met hulp van uw familie, over de financiële middelen om met uw zoon naar Europa te reizen (Verklaring DVZ d.d. 24-9-2018, vraag 30). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

en:

"Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u gestudeerd heeft en dat u vervolgens gewerkt heeft, zowel in de sector HRM als in de verkoop (CGVS, p. 3). Uw echtgenoot had samen met zijn vader en broer een eigen transportbedrijf en beschikte over meerdere vrachtwagens en wagens (CGVS, p. 8; CGVS schoonzus, p. 6, 21). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw kinderen in Venezuela naar een privéschool gingen (CGVS, p. 10). Tot slot beschikte u, al dan niet met hulp van uw familie, over de financiële middelen om met uw kinderen naar Europa te reizen (Verklaring DVZ d.d. 24-9-2018, vraag 30). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Verzoeksters voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Reeds hoger werd vastgesteld dat aan hun beweerde problemen en vrees niet het minste geloof kan worden gehecht (zie *supra*). Ook werd reeds vastgesteld dat zij nalaten *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze het loutere feit dat zij aan de grens werden tegengehouden en/of dat zij zich in detentie zouden bevinden de motieven in de bestreden beslissingen zouden kunnen weerleggen. Voorts maakten zij nooit eerder melding van hun bewering dat de rest van hun familie Venezuela zou zijn ontvlucht en betreft dit dan ook een blote *post factum*-bewering die duidelijk door reflectie na confrontatie met de bestreden beslissingen tot stand kwam.

Gelet op de hoge scholingsgraad van verzoeksters en hun beider uitgebreide beroepsverleden en -ervaringen in Venezuela, acht de Raad het geenszins aannemelijk dat zij bij een terugkeer naar Venezuela dermate hard zouden worden geraakt door de socio-economische situatie aldaar dat dit in hunner hoofde zou uitmonden in ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeksters een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard. Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Venezuela geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. De Raad erkent niettemin, dat Venezuela in een diepe politieke en economische crisis verkeert, die de openbare

orde van het land ernstig verstoort en zware gevolgen heeft op de algehele mensenrechtensituatie en de veiligheidssituatie van de burgers. Aldus indien Venezuela niet verkeert in een staat van burgeroorlog, dient aangenomen te worden dat het crimineel geweld in Venezuela algemeen is (zie COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*" van 20 april 2018, punt 4). Verzoeksters slagen er echter niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. De door hen aangereikte en geciteerde informatie ligt immers volledig in lijn met en doet bijgevolg geenszins afbreuk aan de in het administratief dossier opgenomen landeninformatie. Dat de situatie in Venezuela complex en volatiel is, dat crimineel geweld er wijdverspreid is, dat tegenstanders van het regime er riskeren te worden geviséerd en dat criminele bendes en paramilitaire organisaties er, vaak met straffeloosheid, opereren, zijn elementen die in het voorgaande niet worden betwist en die zowel in de door verweerder gehanteerde informatie als in de bestreden motivering inzake de veiligheidssituatie terdege in rekening worden gebracht. Deze elementen kunnen niet volstaan om te besluiten dat de situatie in Venezuela van zulke aard zou zijn dat aldaar voor burgers en ingevolge een loutere aanwezigheid op het grondgebied een reëel risico bestaat op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Bijgevolg maken verzoeksters niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER